jako inženýr u C. také nárok na to, aby jemu zůstal obnos potřebný k výživě přiměřeně stavu jeho a k udržení existence v zájmu samé rodiny a dále, když má vedle povinnosti živiti manželku také povinnost živiti dvě dítky. Za těchto okolností vyčerpává plat 12.920 Kč pro manželku čistý příjem žalobcův skoro jednou třetinou a nelze ho nazvati proto nepřiměřeným. — Proto bylo stanoviti prozatímní výživné obnosem toliko 900·— Kč, který manžel sám dobrovolně platil, aniž by bylo lze návrh na určení prozatímního výživného zcela zamítnouti. — Výrok o útratách spočívá na §§ 41 a 50 c. ř. s. a § 78 a 393 ex. řádu. V důsledku ustanovení § 393 ex. ř., ježto prozatímní opatření děje se na náklad strany ohrožené, bylo zamítnouti návrh její na přisouzení útrat rekursu, jež nese ohrožená strana sama potud, pokud nebude ve hlavním sporu rozhodnuto, zda jí nárok na jich náhradu přísluší.

Ohledně útrat odpůrci vzešlých dovolacím rekursem platí ustanovení všeobecná (§ 78 ex. ř., §§ 41, 50 c. ř. s.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. března 1926 č. j. R I 1012/25-2. JUDr. Richard Weinfurter.

Odvolací soud nepřezkoumává odvolací důvody samy o sobě, nýbrž přezkoumává je na základě celého skutkového děje, jenž je základem sporu. Odvolací soud musí přezkoumati i vady rozsudku nevytýkané, jestliže jich strana zvítězivší ve sporu — nemajíc opravného prostředku — ani vytýkati nemohla.

Žalobkyně A. K. pronajala žalovanému T. B. ve svém domě obchodní místnosti, při čemž žalovaný nesl značný náklad přestavby domu, jež byla k zařízení obchodu nutna, ze svého.

Žalovaný přijal manžela žalobkynina pro dotyčný obchod jako obchodvedoucího, po nějakém čase však jej propustil. Na to došlo k různicím mezi žalobkyní a jejím manželem na jedné a personálem žalovaného na druhé straně, a žalobkyně podala konečně na T. B. žalobu na zrušení nájemní smlouvy, opírajíc nárok svůj o tyto důvody:

1. žalovaný neprovedl adaptaci zadního traktu domu tak, jak se k tomu smlouvou zavázal;

2. personál žalovaného nezachovává předpisů domácího řádu;

3. žalovaný dluhuje žalobkyni nájem za delší dobu;

4. poškozuje nájemní objekt;

5. zavázal se zvláštní dohodou, že nájemní smlouva se

ruší tím okamžikem, jakmile by došlo k propuštění manžela žalobkynina ze služeb žalovaného.

Soud první instance vyhověl žalobě, vzav dohodu ad 5 za prokázanou, neuznav však důvodů ad 1. až 4. uvedených.

K odvolání žalovaného soud odvolací rozsudek ten po doplněném řízení změnil a žalobu zamítl, neobíraje se již důvody, žalobou ad 1. až 4. uvedenými, a zjistiv, že dohoda pod 5. uvedená se nestala.

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně tento rozsudek II. instance zrušil pro vadná zjištění, týkající se důvodů žalobních ad 1. až 4. uvedených, odůvodniv nutnost, aby se jimi i odvolací soud obíral, takto:

Ovšem by se dalo namítati, že odvolací soud nemohl přihlížeti k těmto nesprávnostem rozsudku prvního soudu, jimiž byly dotčeny jen zájmy žalující strany, protože žalující strana odvolání nepodala (a ovšem jako strana ve sporu zvítězivší ani podati nemohla), čímž bylo vyloučeno, aby se odvolací soud obíral onou částí prvního rozsudku, v níž první soudce, ačkoli žalobu z určitého důvodu uznal za opodstatněnou, a jí vyhověl, ještě doličoval, proč žalovaný nárok nelze opříti o ostatní důvody k platnosti přiváděné. Názor ten by se však příčil zákonu. Je sice pravda, že odvolací soud podle § 462 c. ř. s. přezkoumává rozhodnutí soudu první stolice jen v mezích odvolacích návrhů, a je v soudnictví i v nauce takřka jednomyslně zastáván právní názor, že odvolání lze podati jen proti rozsudkovému výroku a nikoli i proti jeho důvodům, takže žalobce ve sporu zvítězivší nemůže podati odvolání, třebaže má vážné pochybnosti, zda je správný a zda před odvolacím soudem obstojí důvod, o který soud odsuzující rozsudek opřel, a ačkoli míní, že jedině správným je druhý důvod jím uplatňovaný, ale prvním soudcem neuznaný.

Avšak tím není podle zákona vyloučeno, aby v odvolacím řízení nebylo přihlíženo i k tomuto druhému důvodu, pokud se týče k oněm nesprávnostem rozsudku a řízení první stolice, pro které první soud důvod ten neuznal správným. Odvolací soud nepřezkoumává odvolací důvody samy o sobě, nýbrž přezkoumává je nezbytně na základě celého skutkového děje, jenž je základem sporu. Proto musí zpravodaj podle § 486 c. ř. s. vyložiti, kterak se věc má a jaký byl dosavádní průběh rozepře, pokud toho je třeba, aby bylo porozumčno odvolacím návrhům a aby byla zkoumána správnost rozsudku v odpor vzatého a odvolacích důvodů.

Vyskytnou-li se vady podstatné pro přezkoumání a po-

souzení uplatňovaných odvolacích důvodů a o ně opřených odvolacích návrhů, je k vadám těm přihlížeti z povinnosti úřadu, třebaže jich odvolání nevytklo, neboť z § 462 c. ř. s. odst. 2 plyne, že odvolací soud v mezích odvolacího návrhu přezkoumává nejen rozsudek, nýbrž i řízení, jež mu předcházelo.

To ovšem má zvláštní význam právě tehdy, jde-li o vady, které odvoláním ani nemohly býti vytýkány, jsouce na újmu jen odvolatelovu odpůrci. Též ony jsou s odvolacími důvody v příčinné souvislosti a spolu s nimi tvoří ony sporné stránky v § 497 (2) c. ř. s. naznačené, jež má odvolací rozhodnutí o návrhu odvolatelově obsahovati (srv. Neumannův Komentář k c. ř. s. z roku 1915 str. 1383).

Na tom právě je založena ochrana zájmů odvolatelova odpůrce, který je dotčen jen důvody — nikoli i výrokem — prvního rozsudku, že tehdy, když odvolací soud zaujme jiné právní stanovisko a rozhodne jinak než první soudce, přezkumná činnost odvolacího soudu se vztahuje podle §u 462, 497, 498 c. ř. s. ke všem sporným otázkám, jež jsou důležité pro rozhodnutí, a v důsledku toho odpůrce odvolatelův může v dovolání proti pozměňujícímu — jemu nepříznivému — rozsudku vytýkati, že se odvolací soud, vyřizuje odvolání odpůrcovo, neobíral všemi jeho útočnými neb ochrannými prostředky.

Rozh. nejv. soudu z 1. října 1926 Rv I 1530/26.

Dr. Z.

Bylo-li dispoziční právo šekovým účtem přeneseno právně i fakticky na osobu třetí, jest tato legitimována k žalobě podle § 37 ex. ř. na nepřípustnost exekuce vedené proti majiteli účtu zabavením tohoto konta. Pro poměr mezi spornými stranami nejsou rozhodny obchodní podmínky poštovního šekového úřadu, nýbrž smlouva, ujednaná mezi majitelem účtu a třetí osobou.

V exekuční věci obce B. proti R. V. zabavena byla pohledávka příslušející dlužníku proti poštovnímu úřadu šekovému v Praze z běžného účtu č. . . ve výši 5000 Kč.

J. J. podal na vymáhající věřitelku žalobu podle § 37 ex ř., jejímž obsahem jsou tyto skutečnosti, které pak také byly ve sporu zjištěny:

V roce 1922 koupil žalobce J. J. od exekuta R. V. celý jeho obchod koloniálním zbožím a ujednali také spolu, že od té doby jest žalobce výhradným vlastníkem peněz, složených u poštovního šekového úřadu v P. na konto R. V. a že žalobci ode dne 8. srpna 1922 přísluší dispoziční právo vůči poštovnímu úřadu